

Weekendje Belgrado

We gaan weer eens op pad, een weekendje naar de Servische hoofdstad Belgrado deze keer. 'Het wordt een piekdag, kom op tijd!' staat in de Schiphol app. We mogen 4 uur voor vertrektijd in de hal staan te rubbernekken. We kiezen ervoor om gewoon zomaar toch een uurtje later op Schiphol aan te komen. Jaja, wij leven op het randje! Dat is dan nog steeds 3 uur voor vertrektijd. Onderweg in de auto komen we erachter dat Servië nog geen lid van de EU is. 🤔

Errug hè? Met name omdat we mb's moeten kopen en die zijn prijzig buiten de EU. Dus we zijn de komende dagen geregeld offline. Als we dat maar overleven. We maken alvast een planning dat we elk dagdeel 1 uurtje het hotel uit mogen en dus ONbereikbaar zijn, we geven het rooster nog wel door 🙄. We komen netjes op tijd (volgens eigen planning aan op Schiphol). Het is al aardig druk in de vertrekhal. En toch hebben we binnen een half uur alle plichtplegingen afgerond. leziepiezie. Inmiddels hebben we onszelf een plekje verworven bij een van de koffie tentjes en zitten we aan de koffie. Nog 'maar' 2 uur wachten.

We zijn benieuwd naar de sfeer in de Servische hoofdstad. Met name Harold vindt er wel wat van dat Servië zich niet echt uitspreekt tegen de aanvallen van Rusland op Oekraïne. Servië zegt neutraal te willen blijven. Ben benieuwd of dit alleen voor de politici geldt of ook voor de bewoners. Ik houd me niet zo bezig met politiek. Niet goed, ik weet het. Maar Harold maakt dat meer dan goed, dus gemiddeld genomen zijn we zeer politiek betrokken 😊.

We gaan op tijd naar de gate. Daar moeten we onze boardingpas laten zien. Ik let even niet op en hup, Harold krijgt plots een andere stoel. En dit betekent meteen dat mijn plannetje mislukt is, ik had ons beide in andere rijen gezet. Daar trappen ze helaas niet in en nu zitten we dus toch naast elkaar. Nog even wachten en dan kunnen we instappen.

Het is inmiddels 9.00u en het is buiten enorm mistig geworden, dus alle vluchten krijgen wat vertraging. We vertrekken bijna een half uur te laat, maar komen nog niet eens zoveel te laat aan op het vliegveld van Belgrado. We moeten op zoek naar ons vervoer, de BanBus. Eerst maar eens de luchthaven uit zien te komen. Na een minuut of 10 staan we buiten. En nu? Het vliegveld ondergaat een grondige renovatie en als ik zeg grondig dan bedoel ik ook echt grondig. Alles wat je ziet tussen de mensen en de zwarte gebouwen is bouwterrein. Dus we moeten een eindje omlopen, achter de meute aan, dan kom we vast wel bij de bushalte.

We vinden een soort van parkeerplaats voor taxi's en bussen en gelukkig helpt een Nederlands

sprekende Bosniër ons. Onze bus is er nog niet, hij kan het weten, hij moet namelijk dezelfde bus hebben en komt hier vaak. We hebben zijn naam niet gevraagd, maar we noemen hem voor het gemak Dragan. Hij spreekt vrij goed Nederlands want hij woont ook al ruim 20 jaar in Nederland. Al snel komen we erachter dat we hem in Nederland ook liever niet tegenkomen want hij is chauffeur voor de Dienst Justitiële Inrichtingen. Het duurt slechts een vijftal minuten voordat onze BanBus eraan komt. Met achter het stuur Ma Flodder inclusief een brandende sigaret op de lip, hoe stereotiep wil je het hebben? Ze rijdt bekwaam, maar heeft wel zo haar eigen regels. De busbaan als het uitkomt, zo niet dan is de stoep, de tramlijn en desnoods een grasveld met spelende kinderen ook een goede optie wat haar betreft, als ze maar kan doorjakkeren en voorkruipen. Grasvelden heeft ze overgeslagen hoor, spelende kinderen ook. De rest niet. De rit eindigt in het stadscentrum en daarna moeten we nog ruim 5 minuten lopen (welke service verwacht je ook van een ritje van 20km voor 3 euro pp?). Rond 13u zijn we bij het hotel. Onze kamer is nog niet klaar, maar we zijn al op sinds een uurtje of 4 dus we willen wel even zitten en wat eten. We belanden aan de bar en bestellen een eenvoudige lunch. Harold ontdekt dat er ook een kaart voor cocktails is en zoals wel vaker beweert hij dat hij wel aan de cocktails wil. Uhuh. Als je niet beter zou weten, zou je denken dat hij van de blauwe knoop is.

Harold vraagt bij de balie een kaart van de binnenstad en krijgt een college van een uur, ik wacht geduldig (naja, geduldig, laten we het houden op 'ik wacht'). In de tussentijd is onze kamer klaar en kunnen we naar boven. Harold vertelt me wat hij allemaal te horen heeft gekregen. Ik kijk hem bewonderend aan, knipper wat onschuldig met mijn ogen en voordat hij het weet heeft hij zich het reisleiderschap van dit weekend in de mik laten douwen (hij vertelde een paar uur ervoor nog vol trots dat hij zijn jonge vrouwelijke collega's adviseert om zich hulpeloos op te stellen, mannen willen namelijk graag helpen ;o). En na een korte pauze op de kamer mag hij zijn kunstjes vertonen. We gaan eerst naar de Kathedraal van Sava, het grootste Servisch-orthodoxe kerkgebouw in de wereld.

Overigens een jonkie onder de historische gebouwen, de bouw is begonnen in 1935, maar het interieur is pas echt af sinds 2021.

We vragen ons nog even af wat het doel is van het gebouw, aan de foto's kun je zien dat het maar de vraag is of er diensten worden gehouden in het gebouw.... Of concerten misschien met alleen staanplaatsen?

Desalniettemin is het een indrukwekkend gebouw, het interieur met marmeren vloer en grotendeels mozaïeken wanden zijn prachtig.

Daarna lopen we richting het oudste deel van de stad. Niet dat we zo ver komen hoor, we ploffen vrij snel neer op een terrasje en langzaam zijn we er wel klaar mee voor vandaag. Na drie kwartier keren we weer hotelwaarts. En onderweg daag ik hem uit om de daad maar eens bij het woord te voegen.

Het wordt wel weer een pina colada, maar okay.

Met een beetje geluk gaan we morgen een fietstour met gids doen door de stad. We zijn nog aan het steggelen over de prijs. Daarover morgen meer.

Valse start maar een goed einde

Een mooie zaterdagmorgen in zonnig Belgrado. En wij waren (let op de verleden tijd) er helemaal klaar voor om de stad eens even grondig te verkennen met een gids. En trouwe lezers weten inmiddels dat wij er altijd naar streven om in iedere stad een verkenning per fiets (soms gewoon, soms elektrisch) uit te voeren.

Zo ook nu. Renate had een tijd geleden al een fietstour geboekt bij een lokaal bedrijfje in Belgrado. Uiteraard zoals dat vandaag de dag gaat via internet. Een 4,5u durende tour met een elektrische fiets voor 23 euro p.p. En de plek om ons te melden ligt ongeveer 1,5 km van ons hotel. Helemaal prima zeg maar. Met deze fietstour zouden we dwars door Belgrado gaan en heul veel bezienswaardigheden aandoen. Omdat gisteren bij ons lichte twijfel onstond over de locatie waar we ons moesten melden heeft Renate contact gezocht. We krijgen een keurig mailtje terug met daarin: 'Oh ja, de kosten zijn 33 euro p.p. en de startlocatie is op 6 km afstand van jullie hotel'. Dit schiet ons in het verkeerde keelgat en Renate (wier betover-betover-betovergrootoma behoorde tot de stam der sjacheraars) stuurt een berichtje terug van 'Leg uit, waarom deze verandering?' Het duurt wat langer voordat we een berichtje terug krijgen maar dan krijgen we een vriendelijk kattenbelletje terug waarin je in en tussen de regels leest: 'Uhhh, omdat jullie lastige vragen stellen is de tour niet meer beschikbaar en hebben we deze aan andere mensen gegeven'. Wij zijn natuurlijk not amused en twijfelen er even over om nog meer verhaal te gaan halen. Of om dit bedrijfje in een review met de grond gelijk te maken. Maar in dit geval besluiten we, flexibel als we zijn, om hierboven te staan en we plannen gewoon een andere manier om Belgrado eens goed te verkennen. Namelijk (gratis) fietsen lenen van het hotel en een (gratis) wandeltour. Dus, wie heeft er nu gewonnen...?

Nou....er zitten mogelijk nog wat haken en ogen aan onze oplossing. In het foldertje van het hotel staat namelijk 'handmade bikes'. En bij navraag bij de receptie krijgen we te horen dat ze hier in Belgrado niet echt gewend zijn aan fietsers... Wij Nederlanders zijn toch de enige die echt verstand hebben van fietsen? En dat bedoelen we niet arrogant hoor... okay, klein beetje wel. We zullen zien wat voor 'ambachtelijk vervaardigde' stalen rossen we vandaag mee krijgen.

We genieten van een heerlijk ontbijt en dan is het zover. Aan de bak. We gaan naar de receptie, claimen de enige twee fietsen (maar let op, wel gratis) die het hotel heeft. En al snel snappen we waarom deze fietsen niet continu uitgeleend worden. De fiets van Renate is wel ok maar die van mij is echt te klein, het schakelen gaat niet soepel, het zadel kan niet hoger of lager (waardoor ik wel een lilliputter lijk als ik fiets) en de linkertrapper is krom waardoor hij bij elke omwenteling de stang raakt. Maar 'handmade' zijn de fietsen zeker niet en dat is maar goed ook.

Het weer is echter prima en we besluiten richting de rivier (Donau of Sava, je hebt hier een keuze) te fietsen. De weg gaat al snel omhoog en we fietsen een groot gedeelte over de stoep want op de straat is alleen een goed idee als je levensmoe bent of ongelooflijk naïef. En wij zijn geen van beide. Nu snappen we ook waarom of nagenoeg alle sporten hier ongelooflijk populair zijn, behalve fietsen zeg maar. We komen dan ook nagenoeg geen andere dare devils tegen.

Halverwege het eerste deel komen we langs een prachtige kerk, St Michael heet deze joekeloekes.

We fietsen er voorbij en hebben geen tijd om het interieur te bewonderen.

We fietsen kris-kras door Belgrado (Renate vindt het meer zigzag omdat ik old school met een papieren kaart werk en steeds moet stoppen omdat ik weer eens de weg kwijt ben, maar dat geef ik uiteraard niet toe). Ongeveer 25 minuten voor tijd zijn we nog niet eens halverwege onze route naar de rivier, maar wel heel dicht bij het Plein van de Republiek (het startpunt van de rondleiding). Het is - met mijn huidige kaarleesvaardigheden - te laat om nog door te fietsen naar de rivieroever dus we stallen de fietsen (voorzien van een slot waar iedere Nederlandse fietsendief waarschijnlijk smakelijk om moet lachen) en besluiten de gids voor de wandeltocht op te zoeken.

Die vinden we bij dit standbeeld.

Het beeld staat centraal op het plein en is van een Servische held die ooit de Ottomanen de weg heeft gewezen. Oftewel 'aufsalzen', het land uit, terug naar elders!

Ik scoor nog even een bakkie koffie en we bieden onze gids Milan ook een coffee-to-go aan, maar hij slaat vriendelijk af. Tijdens wachten wordt de groep freeriders steeds groter. Bij vertrek is de groep bijna 40 man (én vrouwen én 1 kind) groot en dat betekent aan het einde van de wandeltocht flink cashen voor Milan.

Hij neemt ons mee oud-Belgrado in en de eerste stop is een schitterend straatje met allerlei kroegjes en restaurants (hier tavernes geheten).

Het is een oude straat en de ontmoetingsplek voor de inwoners van Belgrado. We krijgen een geschiedenisles van Milan en uiteraard vind ik het fijn om ernaar te luisteren. De mate van detaillering is soms wat veel, in ieder geval voor Renate.

De volgende stop is een museum voor 2 hele bekende reformatoren in de geschiedenis van Servië. We merken dat Milan een klein beetje behept is met het perspectief vanuit Servisch oogpunt. Of het nu gaat om de geschiedenis maar ook over de recente geschiedenis (uiteenvallen van Joegoslavië). Ik moet een paar keer mijn tong eraf bijten maar besluit de discussie met hem maar niet aan te gaan. We komen langs de enige nu nog actieve grote moskee in Belgrado. En ook daar heeft Milan het nodige over te vertellen.

We komen via een mooi park aan bij het fort van Belgrado. Dit is immens groot en heeft een bijzonder rijke geschiedenis.

De locatie is centraal in Belgrado langs de rivier de Sava en tevens uitkijkend op de splitsing van rivieren waar de Sava in de Donau stroomt. Vanuit militair-tactisch oogpunt is dit echt een locatie om van te smullen. We maken hier dan ook een paar schitterende foto's van de omgeving en van de overige delen van de stad.

Op de hoek van het fort, uitkijkend over de Sava staat een prachtig beeld, het victorie-beeld. Over de naaktheid van het beeld is in vroeger jaren veel te doen geweest en het is al een paar keer van locatie verhuisd. Renate en ik worden er in ieder geval niet warm of koud van. Maar ik zou zeggen, oordeel zelf!

Richting het einde van de tour ontwaakt staan we weer eens stil bij een kerk waarover Milan weer uitgebreid vertelt. Renate heeft wel even genoeg gehoord. De tour zou 2,5 uur duren, we zitten al ruim over 3 uur. En daarom besluit allemansvriend Renate even contact te maken met een negenkoppige bruiloftsband die aan het wachten is om op te mogen treden in de kerk. Het is inmiddels 14u en we hebben nog geen lunch gehad, dus ze krijgt koek en chips aangeboden.

En meteen wordt haar ook nog even gevraagd of ze nog een vrijgezellige vriendin heeft. Een van de bandleden wil naar Nederland verhuizen, hij zoekt een vrouw om mee te trouwen. Renate bedenkt zich geen seconde en zegt dat al haar vriendinnen getrouwd zijn, maar na afloop van de rondleiding wijs ik haar op mijn vrijgezelle collega Hanna en maan ik haar de volgende keer de contactgegevens door te geven. Ze kijkt me aan en zegt: "Wat denk je zelf?"

Tegen het einde van de tocht (die bijna 4 uur duurt i.p.v. de door Milan beloofde 2,5u) zitten we allemaal er toch wel een beetje doorheen. Een aantal groepsleden heeft allang het hazenpad gekozen, maar we houden vol en zetten de tanden nog even op elkaar. Milan geeft ons belangrijke tips wat je vooral niet moet doen bij Serviërs: praten over voetbal en over politiek. Er was nog een derde, maar onze geheugenschijf zat vol.

Milan is onvermoeibaar en blijft maar historische feiten vertellen. Ik kan in ieder geval mijn hart helemaal ophalen. Maar bij de grootste koffiebar van Servië van maar liefst 3 etages hoog zit de rondleiding erop. Milan vertelt ons nog even hoe belangrijk koffie voor de Serviërs is en 'koffie drinken' betekent hier minimaal 2 uur zitten en beppen. Lopen of staan met koffie is een doodzonde. Hij waarschuwt ons nog dat als hij ons ooit ziet lopen met een coffee-to-go, hij onze benen breekt. Helder. Het is bijna 15.00u en we moeten nog lunchen. Dichtbij is een schitterend terras voorzien van allemaal rode paraplu's.

We scoren een tafeltje, bestellen traditionele Servische gerechten (gegrilde groenten en dito kaas voor Renate en Cevapi voor mij) en eten het met smaak op. We besluiten terug te gaan naar het hotel want om 16.30u heb ik een massage geboekt (als ik de kans krijg frommel ik zo'n afspraakje er graag tussen als we een weekendje weggaan). Ik moest hiervoor een e-mail sturen naar de wellness van het hotel. Bij het hotel aangekomen blijkt mijn reservering in de spambox te zijn terechtgekomen en ik kan een massage wel op mijn buik schrijven. Ook morgen blijkt er geen plek meer te zijn voor deze verwennerij maar ik besluit het als een echte vent weg te steken (even een beetje huilen op de kamer en door). We gaan naar de lobby en bestellen een kopje koffie. Dat duurt niet lang of we zitten niet op ons gemak. Om ons heen kijken mannen naar voetbal op de laptop, video's op de telefoon en voeren luide telefoongesprekken. Dit tot grote verontwaardiging van Renate. En weet je wat, er wordt ook gewoon gerookt (waaaaat? Anno 2022 binnen roken??). Dat is de druppel. We besluiten terug te gaan naar onze kamer. Even de beentjes omhoog, daarna nog een boodschapje doen (nieuw water) en daarna klaar maken voor de avond... of gewoon chillen op de kamer.

Peddelend door Nieuw-Belgrado en Zemun

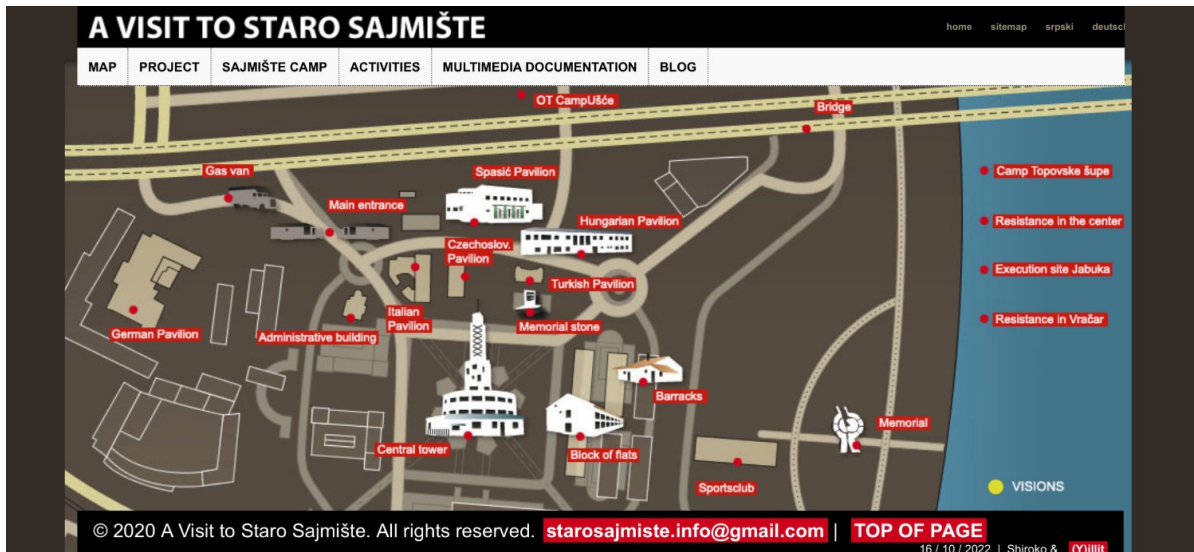
De stad Belgrado wordt doorkruist door de rivier Sava. Tot nu toe hebben we met rondleiding van zaterdag alleen het oude deel van de stad aan de oostzijde van de Sava gezien. Maar aan de westzijde is ook voldoende te zien, dus dat willen we ook nog graag ontdekken. Tenslotte zegt een goed Servisch spreekwoord: 'Je moet ook het westen zien als je het oosten wil waarderen'. Geloofwaardig, niet?

Op zaterdagmiddag hebben we nog een verwoede poging gedaan om een fietstocht met gids op zondag te reserveren. Helaas vingen we ook deze keer bot. De route van deze bewuste rondleiding staat ook op Google Maps, dus dan moeten we zelf de achtergrondinformatie er maar even bij zoeken en zelf fietsen huren. De enige twee fietsen van het hotel zijn ons inziens niet geschikt voor een pleziertochtje door en langs de heuvelachtige delen van de stad. Reserveren hoeft trouwens ook niet, niemand wil fietsen in dit deel van de stad en al helemaal niet op deze fietsen. Maar ja, altijd nog beter dan lopen. De receptionist had ons op vrijdag al verteld dat je aan deze kant van de rivier amper fietsen tegenkomt (behalve die van de Servische variant van Thuisbezorgd), aan de andere kant van de rivier is fietsen veel gewoner. Gelukkig kunnen we e-bikes huren. Ze staan op zondagmorgen om 10u voor ons klaar bij de verhuurlocatie langs de rivier Sava. En het belooft weer mooi weer te worden. We lenen weer de fietsen van het hotel om bij de verhuurlocatie te komen en als we voor het hotel proberen de route naar de verhuurlocatie te bepalen, worden we spontaan geholpen door een Serviër die ons helpt... van de wal in de sloot. Okay, okay, hij bedoelde het goed en zijn route was fietsvriendelijk. Daarmee is ook alles gezegd. Hij adviseert ons een route waarbij we eerst weer veel heuvel op moeten fietsen om daarna licht naar beneden af te buigen naar de verhuurlocatie. Gevolg is dat we enorm om fietsen, wel een half uur onderweg zijn voor een stukje van nog geen 2 kilometer maar wel goed opgewarmd op de verhuurlocatie aankomen. Dat belooft niet veel goeds voor de terugtocht naar het hotel aan het einde van de dag.

We krijgen naaimachines mee (merk Husqvarna) die doorgaan voor twee e-bikes maar eerlijk is eerlijk, het zijn lichte en soepele fietsen.

We moeten eerst de rivier Sava oversteken. De bruggen over de rivier steken hoog uit boven de huizen, maar gelukkig is er zowaar een fietslift waarmee we meteen bovenop de brug staan. Hatseflats, super-de-luxe! We steken de rivier over en peddelen naar de eerste stop: Staro Sajmiste. In 1937 bedoeld als tentoonstellingsterrein, maar in WO II kreeg het een nieuwe functie: concentratiekamp voor vele Joden en Roma.

Er is inmiddels niet veel overgebleven van dit kamp. En je moet ook niet rekenen op een duidelijk afgezet gebied of informatieborden. De enkele gebouwen die nog overeind staan, staan ofwel leeg of worden bewoond. Er zit zelfs een restaurant in een van de voormalige gebouwen. En dat voelt toch wel een beetje vreemd. De omgeving doet groezelig aan. Het enige gebouw dat nog een beetje herkenbaar is, is de vervallen centrale toren.

We fietsen nog even naar het herdenkingsmonument aan de rivieroever.

Vanaf hier hebben we mooi uitzicht op de oude stad.

En door. En zoals jullie op de foto's kunnen zien mazzelen we ook vandaag weer met het weer! Heerlijk

zonnig en een graadje of 22.

We fietsen langs de rivieroever naar het noorden en we komen inderdaad veel meer fietsers tegen. En ook veel wandelaars en inline skaters. Harold maakt nog ff een foto van ons op de fiets, gewoon lekker gevaarlijk, terwijl we aan het fietsen zijn.

De rivieroever buigt af naar links en we fietsen langs (de achterkant) van het inspiratieloze Paleis van Servië, waar ooit Tito zijn eigen 'kanteurtje' hield in een van het 744 kantoren tellende gebouw. Het gebouw doet nog steeds dienst als regeringsgebouw. Hieronder een foto van de voorkant (geplukt van internet). Groot en meeslepend is het zeker. Maar mooi, mwoah.

Het wordt steeds drukker op straat en langs de weg zijn steeds meer speelterreinen, kermisachtige attracties, cafeetjes en clubs. Er zijn hier brede voetpaden. En zelfs speciale fietspaden. Maar daar trekken veel voetgangers zich niet veel van aan. Dus we moeten ons zigzaggend door de menigte een weg banen naar het Boheemse en gemoedelijke Zemun. We strijken neer bij een allerschattigst koffiebarretje (Kafetaria Gardos) en genieten in het zonnetje.

Daarna gaan we via steile weggetjes met kinderkopjes op pad naar de toren van Zemun (Kula Garda).

Vanaf de toren hebben we een mooi uitzicht op de Donau en de oude stad.

Maar ook op de communistische flats aan de andere kant van de stad.

Nadat we heerlijk hebben genoten van het prachtige uitzicht dalen we met gevaar voor eigen leven op onze fietsen weer af naar het lagere deel van Zemun. En ook dit gaat over hotseknotsstraatjes bezaaid

met 'kinderkopjes'. Nog een geluk dat het niet nat is want dan neemt de grip gegarandeerd recht evenredig af. Na een klein oriëntatie op de kaart en de locatie van ons volgende doel besluiten we op advies van verkennert Harold op de zon te navigeren. We moeten naar het zuiden, het is twaalf uur dus hup, in de richting van de zon. En dat gaat verrassend goed. We doorkruisen hele woonwijken, ontwijken links en rechts nog wat voetgangers en als we voor de zekerheid onze navigatievriend Google raadplegen blijken we perfect op de route te zitten.

Na een 20 minuten fietsen komen we aan bij de zogenaamde 'west gate'. Oftewel een megalomaan gebouw dat ooit dienst deed als de westelijke toegangspoort voor de stad Belgrado.

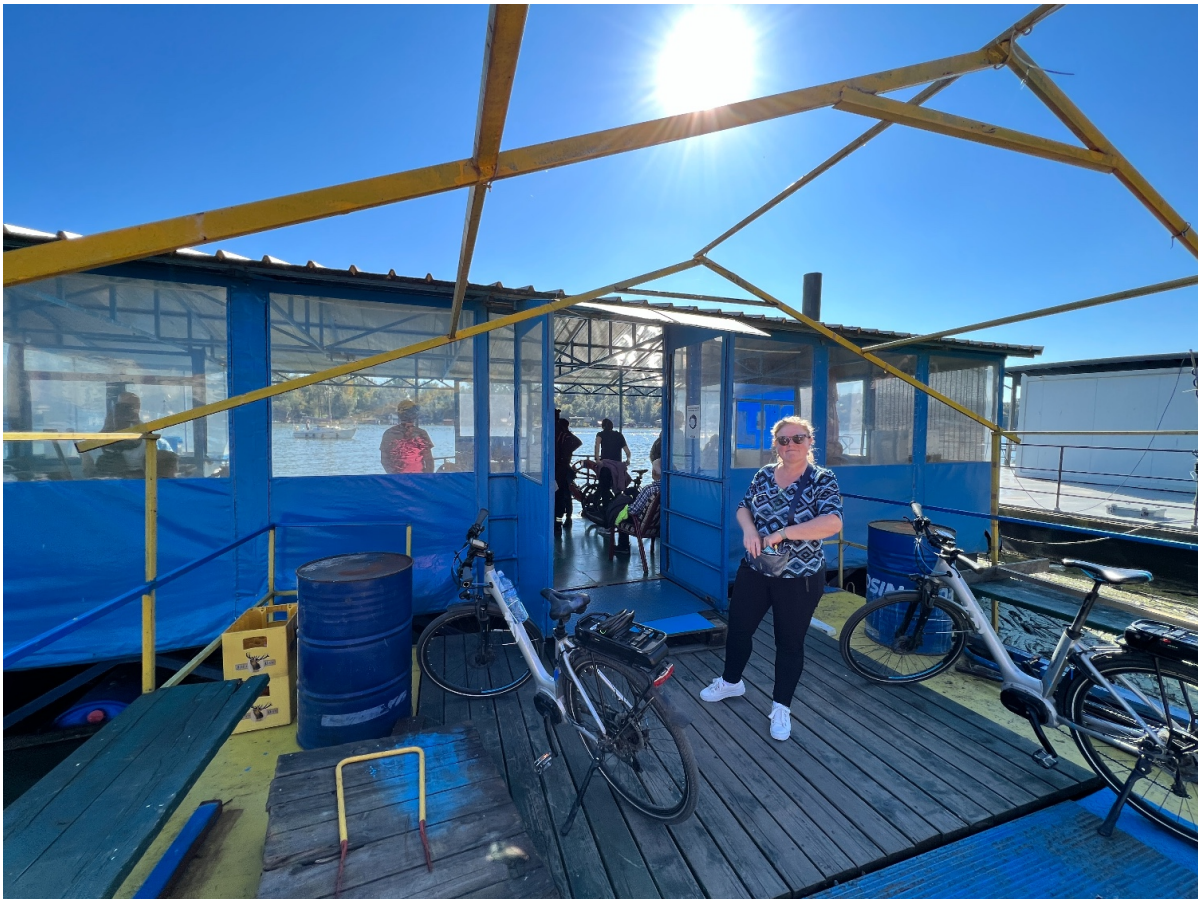

En zoals je op de foto kunt zien heeft de lokale aircoboer goede zaken gedaan in dit gebouw! Wel vragen we ons af hoeveel daglicht je hebt achter het grote reclamedoek? Of krijg je dan korting op de

huur?

Hup en door. Op weg naar het schiereilandje Ada dat midden in de rivier de Sava ligt. Op de kaart en op Google is het niet helemaal duidelijk hoe je het water moet oversteken. Een tunnel, een brug of toch een veerpontje? Richting het eilandje, wat een groot recreatie en speel-en doeparadijs blijkt te zijn voor de Belgradonezen (of is het Belgradoërs of Belgradonaren?) compleet met heul veel restaurantjes, strandjes, waterski, zipline, bungeejumping etc. Zeg maar een soort pier van Scheveningen maar dan op zijn Servisch.

De oversteek moet uiteindelijk gemaakt worden met een uit de kluiten gegroeide boot, model badkuip. Niet handig voor fietsen in ieder geval (die moet je er in en uit tillen, niks niet handige oprijplankie of zo). Als we aankomen en Renate heel vrolijk en vriendelijk 'Schipper mag ik overvaren' zingt krijgen we een Servisch grauw terug. Onverstaanbaar maar in ieder geval helder genoeg om te begrijpen dat we moeten wachten. Dat doen we dan ook braaf.

Het eerste bootje zit snel vol, zonder ons.

Na een klein kwartiertje wachten komt een tweede bootje en deze heeft een redelijk vriendelijke kapitein annex stuurman annex navigator. Ook dit bootje zit vol en we steken soepeltjes de rivier over. Ik til me nog even een breuk aan onze elektrische fietsen als we uit de boot stappen maar al snel kunnen we onze weg vervolgen.

De maagjes beginnen al weer spreekwoordelijk te rammelen en we besluiten een restaurantje op te zoeken. En er zijn restaurantjes genoeg, dat is wel duidelijk. We besluiten voor een authentiek uitzien tentje te gaan met tafels lekker in de schaduw en veel lokale gerechten op de kaart. Renate kiest een gerecht met Servische beschuitstuiters (gehaktballen) en ik besluit een gerecht te nemen met zelfgemaakte, lokale worstjes. En zoals het een goed gebruik is op de Balkan, komt dit allemaal van de houtgrill. De gerechten zijn echt lekker en we eten het met smaak op!

Terwijl we op het terras zitten, geniet ik van de spelende kinderen op het veld. Zo heerlijk onbezorgd en nog niet bewust van de ellende elders in de wereld. Renate vraagt me of ik al toe ben om opa te worden. Uhhhh, neuj, dat zeker nog niet. Dus 'no pressure' Timon!

Na het eten vervolgen we het fietspad over het eiland. Het is behoorlijk druk en het is dus wel duidelijk waar de inwoners van Belgrado naar toe gaan op een zondag met mooi weer. Wel zien we, overtuigd als we zijn van onze eigen fietskunsten (hoewel die overtuiging van Renate dit jaar wel een deukje heeft opgelopen), dat fietsen hier niet helemaal een tweede natuur is. We waarschuwen elkaar dan ook regelmatig voor tegemoetkomende kamikazefietsers.

We genieten van het fietsen en de mooie uitzichten die we zien.

We fietsen soepel het eiland af en fietsen verder langs een gloednieuwe boulevard met heel veel restaurantjes. En daar is het mogelijk nog drukker dan op het eilandje. We zigzaggen door het volk heen

en fietsen helemaal door totdat we weer zicht hebben op het fort.

Maar nu dus echt vanaf de waterkant. Dit levert echt prachtige plaatjes op.

We zijn langzamerhand klaar met fietsen maar moeten eerst nog even op zoek naar een pinautomaat want de fietshuur moet contant betaald worden. We zwoegen langs (te) grote autowegen, fietsen omhoog de stad in en vinden uiteindelijk een 'bankomat'. Deze geeft zich gewillig over en 'shows us the money'! Maar alleen als we eerst de geheime code hebben ingetypt. We zoeven naar beneden,. Leveren de fietsen en oriënteren ons op de terugweg naar het hotel. Het is inmiddels bijna 17.00u. We nemen de kortste route die toch nog meer bergop gaat dan we gehoopt hadden. En dat is best pittig op twee krakkemikkige fietsjes. Onderweg scoren we nog even een foto van een bijzonder beeld van Stefan Nemanja (wie kent 'm niet?) dat voor het centrale treinstation staat.

Rond 17.00u zijn we redelijk vermoeid terug in het hotel. We hebben ruim 40 kilometer fietsen achter de kiezen vandaag. We relaxen heerlijk de rest van de avond en genieten na van een heerlijke dag in mooi Belgrado.

Morgen (maandag) kunnen we redelijk relaxt de thuisreis aanvangen. Hoeven niet vroeg op en kunnen het rustig aan doen. Het was weer een mooie trip en we sluiten voor nu af. Behalve als we nog weer doldwaze dingen meemaken natuurlijk ;o).

Bedankt voor het meelesen!